

и се мъчи да го спаси за благородно погребение. Но една стрела се забива въ гърлото му и той пада на земята, заедно съ мъртвото тѣло на господаря си.

— Люи дьо Блуа е убитъ... Люи дьо Блуа е убитъ...

Грозната вестъ се разнася съ бързината на вѣтъра и смущава сърдцата на рицаритѣ.

Императорътъ заклева хората си да не бѣгатъ. Поскоро да умратъ съ честъ отколкото да претърпятъ позорно поражение. И съ безумна дързостъ грабва една алебарда и се хвърля въ грозната сѣчъ. Десетъ рицаря го обкръжаватъ съ копия и щитове.

— Живъ! Живъ го искамъ... — шѣпне Калоянъ на алагаторъ Георги и сочи пурпурната намѣтка, която се вѣе около сребърната броня на императора

Съ смѣли, отчаяни удари алагаторътъ се промъква презъ копията, които защищаватъ Бодуена. Но една алебарда внезапно го храсва по тила и той пада подъ копията на конетѣ.

Тогава Калоянъ изважда меча си и се впуска въ страшната бранъ.

Съ широки бързи движения, той дига съ две ржце меча си въ лѣво, въ дѣсно, и се мъчи да достигне до мѣстото, гдето се намира императорътъ. Тамъ иска да го срещне той — очи въ очи срѣдъ грохота на битката, срѣдъ ужаса на толкова смъртъ и кръвъ. Тамъ иска да срещне гордия латинецъ, за да покаже, че Калоянъ му е равенъ и по юначество и по сила.

Двама копиеносци вървятъ отъ дветѣ му страни и го пазятъ съ меднитѣ си кръгли щитове.

— Наведи се, чичо! — извика до него единъ гласъ.

Калоянъ снишава глава и една стрела избръмчава надъ него. За мигъ той се извърща и вижда очуденъ до себе си князъ Иоанъ. Копиеносецътъ му отъ лѣво е синътъ на Асѣна...

А куманитѣ, като малки черни дяволи се провиратъ срѣдъ тежката стомана на рицаритѣ, съ свѣткавични движения, пронизватъ коне и хора, съ дългитѣ си зелени ко-